

Arrest

nr. 243 316 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint-Annalaan 608 - gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Pul-e-Alam (provincie Logar). U bent van Pashtoonse origine. U ging naar school en zat in het zevende jaar toen u Afghanistan diende te verlaten. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn (geboren op 31 mei 2002). U heeft nog een jongere broer en twee zussen. Uw zussen zijn gehuwd en wonen elders in Pul-e-Alam, uw jongere broer verblijft bij uw moeder.

De Taliban zijn zeer actief in Sholak en maken de regio onveilig. Geregeld voerden overheidstroepen raids uit tegen de Taliban, wat leidde tot nogal wat slachtoffers. De Taliban meenden dat uw vader, die fungeerde als een soort vertegenwoordiger van de lokale gemeenschap, spioneerde voor de overheid en een verrader was. Om die reden hebben zij hem anderhalve maand voor de ramadan van 1396 (ongeveer 10 april 2017) om het leven gebracht.

Zelf werd u ook door de Taliban geviseerd. Immers onderhield u goede banden met Rachid, iemand van de lokale politie. De Taliban waren voor de dood van uw vader al eens tot bij u gekomen. Zij vroegen u Rachid tot bij hen te brengen. Ook na de moord op uw vader bleef u problemen met de Taliban ondervinden. Eerst stuurden zij een dreigbrief, daarna kwamen zij nog twee keer naar uw huis. U weigerde echter elke medewerking wat u uiteindelijk duur te staan kwam. Daags voor de ramadan van 1396 (25 mei 2017) pleegden de Taliban een bomaanslag die tegen u gericht was. Daarbij vielen nog twee doden en één gewonde. U werd zwaargewond en bewusteloos overgebracht naar het hospitaal in het districtscentrum. U lag daar zeventien dagen in coma en moest vervolgens nog eens vijftien dagen in dit hospitaal blijven. Daarna kon u naar huis terugkeren en werd u daar verder verzorgd. In de tijd die daarop volgde, kreeg u nog dreigbrieven van de Taliban. Op een keer werd u thuis ook bedreigd door een belangrijk lid van de Taliban. Uiteindelijk werd de beslissing genomen dat u Afghanistan diende te verlaten. Ongeveer acht maanden na de bomaanslag bent u vertrokken. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 28 mei 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban het op u hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Tijdens uw eerste onderhoud legde u een usb-stick (met onder meer beelden van uw verwondingen na de bomaanslag), vijf foto's (van u en uw broertje, van u net na de aanslag) en twee medische attesten neer. Op 20 februari 2020 heeft u nog kopie van volgende documenten neergelegd : uw taskara, een bevestiging van uw opname in een hospitaal in Logar, een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van

herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 28 mei 2019, immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts **17 jaar** oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 6 juni 2019, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De vaststelling dat u zich ten onrechte als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu maakt u het niet geloofwaardig in Pul-e-Alam, provincie Logar te zijn opgegroeid. Vooreerst dient te worden gewezen op uw weinig coherente verklaringen in verband met uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Immers verklaarde u bij aankomst in België nog dat u afkomstig bent van Qala Ghafar, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar en dat uw moeder daar nog steeds verbleef (fiche NBMV). Tijdens een volgend gehoor bij de DVZ zei u dan weer dat u de laatste zes jaar niet in Qala Ghafar maar in Sholak, dichtbij Qala Ghafar zou hebben gewoond (verklaring DVZ d.d. 18 november 2019, vraag 10). Eveneens merkwaardig is dat u bij het CGVS plots komt verklaren dat Sholak en Qala Ghafar niet in het district Mohammad Agha maar in Pul-e-Alam gelegen zijn (CGVS I, p.6). Gevraagd waarom u dan bij de DVZ nog beweerde dat u in Mohammad Agha woonde, antwoordt u dat u hier een dorpeling ontmoette die u de raad gaf te zeggen dat u van Mohammad Agha afkomstig bent, ook al is dat niet het geval (CGVS I, p.6). Dat u dergelijk advies zou hebben opgevolgd en er schijnbaar niet voor terugdeinsde bedrieglijke verklaringen af te leggen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts wordt nooit duidelijk waar u nu overal gewoond heeft. Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS zegt u dat u in Qala Ghafar (in Pul-e-Alam) geboren bent, vervolgens zou uw familie naar Mohammad Agha zijn verhuisd (al heeft u geen idee in welk dorp van dat district u dan zou hebben verbleven (CGVS I, p.8), daarna zou uw familie zijn teruggekeerd naar Qala Ghafar waar u nog tot uw elfde of twaalfde levensjaar zou hebben gewoond (CGVS I, p.9), alvorens u in Sholak te vestigen, waar u dan nog eens vijf of zes jaar zou hebben verbleven (CGVS I, p.9). Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS klinkt dat alweer anders. U zegt dan dat u de eerste helft van uw leven in Qala Ghafar was en de tweede helft in Sholak (CGVS II, p.7), terwijl u eerder nog zei dat u pas rond uw elfde of twaalfde naar Sholak verhuisde. Verder ontkent u nu ooit in Mohammad Agha te hebben gewoond. Pas als het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen, verklaart u dat u ooit in Mohammad Agha was: u heeft echter geen idee hoe oud u toen was, noch kan u zeggen hoelang u daar dan zou hebben gewoond (CGVS II, p.7). Het is zeer merkwaardig dat u over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België steeds wijzigende verklaringen aflegt.

Over uw scholing in Sholak bent u bovendien zeer onduidelijk. Immers zegt u tijdens het eerste onderhoud dat u de eerste vier schooljaren mocht overslaan (dankzij een briefje van de malik) en onmiddellijk het vijfde jaar mocht aanvatten (CGVS I, p.9-10). Hoe zo iets mogelijk is, kon u verder niet verklaren (CGVS I, p.10). Dat u zulks heeft verklaard, bent u tijdens het tweede onderhoud bovendien alweer helemaal vergeten. U beweert dan dat u gewoon in het eerste jaar begon en verder studeerde tot het vijfde (CGVS II, p.7-8). Overigens is dit niet in lijn met uw eerdere verklaring dat u les volgde tot het zevende jaar (CGVS I, p.7, 10). Als het CGVS u daarop wijst, beweert u plots dat u ook in andere dorpen naar school ging, en dat u zo alles samen zes of zeven jaar scholing genoot (CGVS II, p.8). Dit is weinig ernstig en opnieuw in strijd met uw eerdere verklaringen, toen u uitdrukkelijk beweerde dat u louter in Sholak onderwijs volgde (CGVS I, p.10). Zelfs over de school die u frequenteerde legt u tegenstrijdige verklaringen af. Als het CGVS u de naam van de school vraagt, zegt u dat die "Arkiba" luidt, al bent u verre van zeker: "Arkiba was het, zo iets. Ik kan niet zo goed lezen" verklaart u daarover (CGVS II, p.9). Nog merkwaardiger is dat u eerder nog zei dat u naar de "Sediqi school" ging (CGVS I, p.7). "Ik vergeet heel veel", is het enige wat u te zeggen heeft als het CGVS u andermaal wijst op uw weinig consistent relaas (CGVS II, p.9). Waar u voorts nog beweerde dat uw school onderwijs aanbood tot de tiende graad (CGVS I, p.7), zegt u nu dat dit maar tot de zesde graad is (CGVS II, p.8). Opnieuw blijkt uw relaas met betrekking tot dergelijke eenvoudige en alledaagse zaken tegenstrijdig. Dat u daarover geen eenduidig relaas kan brengen, doet vermoeden dat u elders naar school bent gegaan. Dit vermoeden lijkt te worden bevestigd door uw verklaring dat de Taliban "heel lang geleden", toen u nog in Afghanistan was, uw school in brand staken (CGVS II, p.8). Echter verklaarde u tijdens het eerste gehoor nog dat de school in brand werd gestoken toen u al in Turkije was (CGVS I, p.7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u dit zo te hebben verteld (CGVS II, p.8), hoewel uw eerder relaas daaromtrent geen ruimte voor interpretatie laat. Bovendien wijst het CGVS op een bij het administratief dossier gevoegd artikel, waaruit blijkt dat er in Sholak alvast twee scholen zijn, waar u slechts op de hoogte bent van het bestaan van één school daar (CGVS II, p.8). Ook dit is veelzeggend.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Zo beweert u tijdens uw eerste onderhoud dat Sholak 45 minuten verwijderd is van Qala Ghafar (CGVS I, p.6). Echter zegt u tijdens een volgend gehoor dat Qala Ghafar en Sholak in dezelfde regio dienen te worden gesitueerd (CGVS II, p.6), één van de door u voorgelegde stukken geeft zelfs aan dat u een bewoner van Qala Ghafar was toen u het slachtoffer van een bomaanslag werd (CGVS II, p.5), terwijl uit uw relaas toch kon worden opgemaakt dat dit verschillende dorpen zijn. Voorts kent u weliswaar alle districten van de provincie Logar, echter blijkt ook dat uw kennis ophoudt bij de grenzen van de provincie. Khake Jabar, Musayi, Alikhel en Hesarak kan u geenszins situeren, in enkele gevallen hoort u de naam voor het eerst (CGVS I, p.22, 23). Nochtans zijn dit allemaal districten die aan Logar grenzen. Verder gevraagd naar namen van provincies die rond Logar gelegen zijn, noemt u Baraki Barak, Charkh, Tangi Wardak, Porak en Wag Jan (CGVS I, p.21). Zoals het CGVS ook al tijdens het onderhoud opmerkte, zijn dit geen provincies (CGVS I, p.22). Provincies die wel aan Logar grenzen, zijn volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie Wardak, Ghazni, Paktya, Kabul en Nangarhar. Over Paktya zegt u dat het erg beroemd is, "iedereen kent het, de hele wereld". Echter situeert u Paktya "erg ver van ons", terwijl deze provincie aan Pul-e-Alam grenst (CGVS I, p.22). Gardez, hoofdstad van Paktya, noemt u dan weer een andere provincie (CGVS I, p.22). Hoewel ook Kabul grenst aan Logar en het logisch lijkt dat veel personen van uw regio geregeld naar de nabij gelegen hoofdstad reizen, kent u geen enkel district van de provincie Kabul (CGVS I, p.22). Over Chaharasyab zegt u eerst dat het wellicht geen district is, waarna u meent dat het deel van Logar is (CGVS I, p.22, 23). Echter is dit een district van Kabul dat aan Logar grenst en dat onvermijdelijk op de weg ligt voor wie van Pul-e-Alam naar de hoofdstad gaat.

Verder kan u de eveneens aan Logar grenzende provincie Nangarhar niet situeren (CGVS I, p.25), en noemt u slechts één district dat tot de naast Logar gelegen provincie Ghazni zou behoren, doch heeft u het over Kharwar dat deel uitmaakt van Logar (CGVS I, p.7). Dergelijke zeer fragmentarische kennis van de geografie van de regio bevestigt dat u niet in Pul-e-Alam heeft gewoond.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw herkomst en verblijf in Pul-e-Alam niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo is gebleken dat u de Afghaanse kalender bijzonder moeizaam hanteert, wat doet veronderstellen dat u niet altijd in Afghanistan gewoond heeft. Gevraagd naar de namen van de Afghaanse kalender, kan u die allemaal noemen. Echter kan u niet zeggen welke dan de wintermaanden zijn, noch kan u verduidelijken welke dan de eerste maand van het jaar is (CGVS I, p.11). Dat een Afghaanse jongeman die scholing genoten heeft, geen antwoord kan bieden op dergelijke eenvoudige vragen, is opmerkelijk.

Verder wijst het CGVS op de vaststelling dat u weinig informatie heeft over lokale prominenten. U noemt wel Halim Fidai, gouverneur van Logar, maar kent geen van zijn talrijke voorgangers (CGVS I, p.24). Verder kan u niet zeggen wie de burgemeester van Pul-e-Alam was toen u daar nog woonachtig was (CGVS I, p.25). U argumenteert dat u niet vaak in Pul-e-Alam kwam, wat gezien de nabijheid van de stad en het feit dat u zelf opmerkte dat uw dorp deel is van "de hoofdstad Pul-e-Alam" (CGVS I, p.6), geen afdoende verklaring lijkt. Of Pul-e-Alam eveneens een districtschef heeft, is een vraag die u onbeantwoord laat, u verwijst louter naar het bestaan van een provinciegouverneur (CGVS I, p.24). U heeft het tijdens uw eerste onderhoud ook over qari Ashraf, een bekend commandant van de Taliban die veel mensen zou hebben geëxecuteerd. Hij zou u na de aanslag thuis zijn komen bezoeken en zou u daarbij hebben bedreigd (CGVS I, p.18). Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich de naam van deze bekende Talib tijdens uw tweede onderhoud niet meer kan herinneren (CGVS II, p.13).

Verder blijkt uit een afdruk van uw vriendenlijst op Facebook dat nogal wat van deze personen in Kabul verblijven. U zegt daarover dat u hun vriendenverzoeken gewoon accepteerde en dat u deze personen niet kent. Ook als het CGVS u een viertal accounts toont van personen die op uw posts reageerden en zelf verklaren in Kabul te wonen, houdt u vol dat u die mensen niet kent (CGVS II, p.11). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat wildvreemden commentaar zouden geven op uw foto's, veeleer doet dit vermoeden dat u mogelijks een tijd in de hoofdstad verbleven heeft.

De neergelegde documenten herstellen het geloof in uw beweerde herkomst uit Logar niet. Ten eerste wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat betreft uw taskara, merkt het CGVS op dat dit een duplicaat is dat in uw afwezigheid zou zijn opgemaakt. Bovendien betreft dit een kopie die niet als bewijskrachtig kan worden beschouwd. Dergelijk stuk kan uw identiteit en herkomst enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen.

Wat betreft de stukken (twee attesten van artsen, foto's, beeldmateriaal op de usb-stick) die aantonen dat u slachtoffer bent geweest van een ontploffing, merkt het CGVS op dat niet in vraag wordt gesteld dat u ooit het slachtoffer werd van een incident. Echter, zoals het CGVS u tijdens het onderhoud meermaals trachtte duidelijk te maken, betekent dit nog niet dat u geen eerlijke verklaringen dient af te leggen over uw identiteit, herkomst en verblijfplaatsen, en zeggen deze stukken niets over de plaats of omstandigheden waarin u gewond geraakte. U herhaalde voorts verschillende keren dat u door de aanslag veel vergeten bent, echter legt u geen document neer waaruit zou blijken dat uw geheugen ernstig werd aangetast. De arts bevestigt louter dat u zelf melding heeft gemaakt van bepaalde problemen, waaronder ook slapeloosheid.

De brief waarin melding wordt gemaakt van uw opname in Sehat Ama, een ziekenhuis in het districtscentrum van Pul-e-Alam, leidt evenmin tot een andersluidende appreciatie. Immers is dit document zelfs in strijd met wat u eerder heeft beweerd: zo wordt in de brief geschreven dat u een inwoner bent van Qala Ghafar, terwijl u al jaren in Sholak zou hebben gewoond. Verder beweerde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat u na de aanslag werd overgebracht naar een kliniek in het dorp Babos, waar u eerst zeventien dagen in coma lag en vervolgens nog eens vijftien dagen zou hebben verbleven alvorens naar huis te gaan (CGVS I, p.5, 18). Nu zegt u dat u na de aanslag naar het provinciecentrum werd overgebracht en daar een maand lang in Sehat Ama lag (CGVS II, p.4), en draagt dit document inderdaad een stempel van het hospitaal Sehat Ama (CGVS II, p.5). Eens te meer blijkt het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Bovendien is dit een document dat op 29/10/1398

(19 januari 2020), of tweeëneenhalf jaar na de beweerde bomexplosie, blijkt te zijn opgesteld. Het betreft bijgevolg een stuk dat recent, meer bepaald twee dagen na het eerste onderhoud bij het CGVS en dus op uw verzoek, opgemaakt werd, wat het stuk sowieso een erg gesolliciteerd karakter geeft. Dat u na een verblijf van een maand in een hospitaal geen medische documenten kan voorleggen die u of uw familie toen zouden hebben ontvangen, is frappant. U zegt dat uw moeder onlangs is overleden en dat deze stukken nu onvindbaar zijn (CGVS II, p.6), wat gezien het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag maar moeilijk voor waar kan worden aangenomen.

De enveloppe levert evenmin bewijs voor uw beweerde herkomst. Integendeel wordt op deze enveloppe vermeld dat de afzender ervan blijkbaar in Kart-e-Now in de hoofdstad Kabul woonachtig is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Sholak, gelegen in het district Pul-e-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 9 maart 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. Er werd ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS II, p.2, 9). U kreeg vervolgens de mogelijkheid om te pauzeren, uw relaas te overdenken en ging ook op dat aanbod in, wat er in se al op wijst dat u even heeft overwogen om een en ander bij te sturen. Echter gaf u vervolgens aan uw verklaringen niet te willen wijzigen. U herhaalde daarentegen dat u in Sholak woonde en daar gewond geraakte bij een explosie (CGVS II, p.9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u in Sholak heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enige middel op de schending van “de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikel 2 en 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“ Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 28 mei 2019, immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts **17 jaar** oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 6 juni 2019, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De vaststelling dat u zich ten onrechte als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu maakt u het niet geloofwaardig in Pul-e-Alam, provincie Logar te zijn opgegroeid. Vooreerst dient te worden gewezen op uw weinig coherente verklaringen in verband met uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Immers verklaarde u bij aankomst in België nog dat u afkomstig bent van Qala Ghafar, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar en dat uw moeder daar nog steeds verbleef (fiche NBMV). Tijdens een volgend gehoor bij de DVZ zei u dan weer dat u de laatste zes jaar niet in Qala Ghafar maar in Sholak, dichtbij Qala Ghafar zou hebben gewoond (verklaring DVZ d.d. 18 november 2019, vraag 10). Eveneens merkwaardig is dat u bij het CGVS plots komt verklaren dat Sholak en Qala Ghafar niet in het district Mohammad Agha maar in Pul-e-Alam gelegen zijn (CGVS I, p.6). Gevraagd waarom u dan bij de DVZ nog beweerde dat u in Mohammad Agha woonde, antwoordt u dat u hier een dorpeling ontmoette die u de raad gaf te zeggen dat u van Mohammad Agha afkomstig bent, ook al is dat niet het geval (CGVS I, p.6). Dat u dergelijk advies zou hebben opgevolgd en er schijnbaar niet voor terugdeinsde bedrieglijke verklaringen af te leggen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts wordt nooit duidelijk waar u nu overal gewoond heeft. Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS zegt u dat u in Qala Ghafar (in Pul-e-Alam) geboren bent, vervolgens zou uw familie naar Mohammad Agha zijn verhuisd (al heeft u geen idee in welk dorp van dat district u dan zou hebben verbleven (CGVS I, p.8), daarna zou uw familie zijn teruggekeerd naar Qala Ghafar waar u nog tot uw elfde of twaalfde levensjaar zou hebben gewoond (CGVS I, p.9), alvorens u in Sholak te vestigen, waar u dan nog eens vijf of zes jaar zou hebben verbleven (CGVS I, p.9). Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS klinkt dat alweer anders. U zegt dan dat u de eerste helft van uw leven in Qala Ghafar was en de tweede helft in Sholak (CGVS II, p.7), terwijl u eerder nog zei dat u pas rond uw elfde of twaalfde naar Sholak verhuisde. Verder ontkent u nu ooit in Mohammad Agha te hebben gewoond. Pas als het CGVS

u wijst op uw eerdere verklaringen, verklaart u dat u ooit in Mohammad Agha was: u heeft echter geen idee hoe oud u toen was, noch kan u zeggen hoelang u daar dan zou hebben gewoond (CGVS II, p.7). Het is zeer merkwaardig dat u over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België steeds wijzigende verklaringen aflegt.

Over uw scholing in Sholak bent u bovendien zeer onduidelijk. Immers zegt u tijdens het eerste onderhoud dat u de eerste vier schooljaren mocht overslaan (dankzij een briefje van de malik) en onmiddellijk het vijfde jaar mocht aanvatten (CGVS I, p.9-10). Hoe zoiets mogelijk is, kon u verder niet verklaren (CGVS I, p.10). Dat u zulks heeft verklaard, bent u tijdens het tweede onderhoud bovendien alweer helemaal vergeten. U beweert dan dat u gewoon in het eerste jaar begon en verder studeerde tot het vijfde (CGVS II, p.7-8). Overigens is dit niet in lijn met uw eerdere verklaring dat u les volgde tot het zevende jaar (CGVS I, p.7, 10). Als het CGVS u daarop wijst, beweert u plots dat u ook in andere dorpen naar school ging, en dat u zo alles samen zes of zeven jaar scholing genoot (CGVS II, p.8). Dit is weinig ernstig en opnieuw in strijd met uw eerdere verklaringen, toen u uitdrukkelijk beweerde dat u louter in Sholak onderwijs volgde (CGVS I, p.10). Zelfs over de school die u frequenteerde legt u tegenstrijdige verklaringen af. Als het CGVS u de naam van de school vraagt, zegt u dat die "Arkiba" luidt, al bent u verre van zeker: "Arkiba was het, zoiets. Ik kan niet zo goed lezen" verklaart u daarover (CGVS II, p.9). Nog merkwaardiger is dat u eerder nog zei dat u naar de "Sediqi school" ging (CGVS I, p.7). "Ik vergeet heel veel", is het enige wat u te zeggen heeft als het CGVS u andermaal wijst op uw weinig consistent relaas (CGVS II, p.9). Waar u voorts nog beweerde dat uw school onderwijs aanbood tot de tiende graad (CGVS I, p.7), zegt u nu dat dit maar tot de zesde graad is (CGVS II, p.8). Opnieuw blijkt uw relaas met betrekking tot dergelijke eenvoudige en alledaagse zaken tegenstrijdig. Dat u daarover geen eenduidig relaas kan brengen, doet vermoeden dat u elders naar school bent gegaan. Dit vermoeden lijkt te worden bevestigd door uw verklaring dat de Taliban "heel lang geleden", toen u nog in Afghanistan was, uw school in brand staken (CGVS II, p.8). Echter verklaarde u tijdens het eerste gehoor nog dat de school in brand werd gestoken toen u al in Turkije was (CGVS I, p.7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u dit zo te hebben verteld (CGVS II, p.8), hoewel uw eerder relaas daaromtrent geen ruimte voor interpretatie laat. Bovendien wijst het CGVS op een bij het administratief dossier gevoegd artikel, waaruit blijkt dat er in Sholak alvast twee scholen zijn, waar u slechts op de hoogte bent van het bestaan van één school daar (CGVS II, p.8). Ook dit is veelzeggend.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Zo beweert u tijdens uw eerste onderhoud dat Sholak 45 minuten verwijderd is van Qala Ghafar (CGVS I, p.6). Echter zegt u tijdens een volgend gehoor dat Qala Ghafar en Sholak in dezelfde regio dienen te worden gesitueerd (CGVS II, p.6), één van de door u voorgelegde stukken geeft zelfs aan dat u een bewoner van Qala Ghafar was toen u het slachtoffer van een bomaanslag werd (CGVS II, p.5), terwijl uit uw relaas toch kon worden opgemaakt dat dit verschillende dorpen zijn. Voorts kent u weliswaar alle districten van de provincie Logar, echter blijkt ook dat uw kennis ophoudt bij de grenzen van de provincie. Khake Jabar, Musayi, Alikhel en Hesarak kan u geenszins situeren, in enkele gevallen hoort u de naam voor het eerst (CGVS I, p.22, 23). Nochtans zijn dit allemaal districten die aan Logar grenzen. Verder gevraagd naar namen van provincies die rond Logar gelegen zijn, noemt u Baraki Barak, Charkh, Tangi Wardak, Porak en Wag Jan (CGVS I, p.21). Zoals het CGVS ook al tijdens het onderhoud opmerkte, zijn dit geen provincies (CGVS I, p.22). Provincies die wel aan Logar grenzen, zijn volgens de bij het administratief dossier gevoegde informatie Wardak, Ghazni, Paktya, Kabul en Nangarhar. Over Paktya zegt u dat het erg beroemd is, "iedereen kent het, de hele wereld". Echter situeert u Paktya "erg ver van ons", terwijl deze provincie aan Pul-e-Alam grenst (CGVS I, p.22). Gardez, hoofdstad van Paktya, noemt u dan weer een andere provincie (CGVS I, p.22). Hoewel ook Kabul grenst aan Logar en het logisch lijkt dat veel personen van uw regio geregeld naar de nabij gelegen hoofdstad reizen, kent u geen enkel district van de provincie Kabul (CGVS I, p.22). Over Chaharasyab zegt u eerst dat het wellicht geen district is, waarna u meent dat het deel van Logar is (CGVS I, p.22, 23). Echter is dit een district van Kabul dat aan Logar grenst en dat onvermijdelijk op de weg ligt voor wie van Pul-e-Alam naar de hoofdstad gaat. Verder kan u de eveneens aan Logar grenzende provincie Nangarhar niet situeren (CGVS I, p.25), en noemt u slechts één district dat tot de naast Logar gelegen provincie Ghazni zou behoren, doch heeft u het over Kharwar dat deel uitmaakt van Logar (CGVS I, p.7). Dergelijke zeer fragmentarische kennis van de geografie van de regio bevestigt dat u niet in Pul-e-Alam heeft gewoond.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw herkomst en verblijf in Pul-e-Alam niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo is gebleken dat u de Afghaanse kalender bijzonder moeizaam hanteert, wat doet veronderstellen dat u niet altijd in Afghanistan gewoond heeft. Gevraagd naar de namen van de Afghaanse kalender, kan u die allemaal noemen. Echter kan u niet zeggen welke dan de

wintermaanden zijn, noch kan u verduidelijken welke dan de eerste maand van het jaar is (CGVS I, p.11). Dat een Afghaanse jongeman die scholing genoten heeft, geen antwoord kan bieden op dergelijke eenvoudige vragen, is opmerkelijk.

Verder wijst het CGVS op de vaststelling dat u weinig informatie heeft over lokale prominenten. U noemt wel Halim Fidai, gouverneur van Logar, maar kent geen van zijn talrijke voorgangers (CGVS I, p.24). Verder kan u niet zeggen wie de burgemeester van Pul-e-Alam was toen u daar nog woonachtig was (CGVS I, p.25). U argumenteert dat u niet vaak in Pul-e-Alam kwam, wat gezien de nabijheid van de stad en het feit dat u zelf opmerkte dat uw dorp deel is van "de hoofdstad Pul-e-Alam" (CGVS I, p.6), geen afdoende verklaring lijkt. Of Pule- Alam eveneens een districtschef heeft, is een vraag die u onbeantwoord laat, u verwijst louter naar het bestaan van een provinciegouverneur (CGVS I, p.24). U heeft het tijdens uw eerste onderhoud ook over qari Ashraf, een bekend commandant van de Taliban die veel mensen zou hebben geëxecuteerd. Hij zou u na de aanslag thuis zijn komen bezoeken en zou u daarbij hebben bedreigd (CGVS I, p.18). Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich de naam van deze bekende Talib tijdens uw tweede onderhoud niet meer kan herinneren (CGVS II, p.13).

Verder blijkt uit een afdruk van uw vriendenlijst op Facebook dat nogal wat van deze personen in Kabul verblijven. U zegt daarover dat u hun vriendenverzoeken gewoon accepteerde en dat u deze personen niet kent. Ook als het CGVS u een viertal accounts toont van personen die op uw posts reageerden en zelf verklaren in Kabul te wonen, houdt u vol dat u die mensen niet kent (CGVS II, p.11). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat wildvreemden commentaar zouden geven op uw foto's, veeleer doet dit vermoeden dat u mogelijk een tijd in de hoofdstad verbleven heeft.

De neergelegde documenten herstellen het geloof in uw beweerde herkomst uit Logar niet. Ten eerste wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat betreft uw taskara, merkt het CGVS op dat dit een duplicaat is dat in uw afwezigheid zou zijn opgemaakt. Bovendien betreft dit een kopie die niet als bewijskrachtig kan worden beschouwd. Dergelijk stuk kan uw identiteit en herkomst enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen.

Wat betreft de stukken (twee attesten van artsen, foto's, beeldmateriaal op de usb-stick) die aantonen dat u slachtoffer bent geweest van een ontplofing, merkt het CGVS op dat niet in vraag wordt gesteld dat u ooit het slachtoffer werd van een incident. Echter, zoals het CGVS u tijdens het onderhoud meermaals trachtte duidelijk te maken, betekent dit nog niet dat u geen eerlijke verklaringen dient af te leggen over uw identiteit, herkomst en verblijfplaatsen, en zeggen deze stukken niets over de plaats of omstandigheden waarin u gewond geraakte. U herhaalde voorts verschillende keren dat u door de aanslag veel vergeten bent, echter legt u geen document neer waaruit zou blijken dat uw geheugen ernstig werd aangetast. De arts bevestigt louter dat u zelf melding heeft gemaakt van bepaalde problemen, waaronder ook slapeloosheid.

De brief waarin melding wordt gemaakt van uw opname in Sehat Ama, een ziekenhuis in het districtscentrum van Pul-e-Alam, leidt evenmin tot een andersluidende appreciatie. Immers is dit document zelfs in strijd met wat u eerder heeft beweerd: zo wordt in de brief geschreven dat u een inwoner bent van Qala Ghafar, terwijl u al jaren in Sholak zou hebben gewoond. Verder beweerde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat u na de aanslag werd overgebracht naar een kliniek in het dorp Babos, waar u eerst zeventien dagen in coma lag en vervolgens nog eens vijftien dagen zou hebben verbleven alvorens naar huis te gaan (CGVS I, p.5, 18). Nu zegt u dat u na de aanslag naar het provinciecentrum werd overgebracht en daar een maand lang in Sehat Ama lag (CGVS II, p.4), en draagt dit document inderdaad een stempel van het hospitaal Sehat Ama (CGVS II, p.5). Eens te meer blijkt het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Bovendien is dit een document dat op 29/10/1398 (19 januari 2020), of tweeëneenhalf jaar na de beweerde bomexplosie, blijkt te zijn opgesteld. Het betreft bijgevolg een stuk dat recent, meer bepaald twee dagen na het eerste onderhoud bij het CGVS en dus op uw verzoek, opgemaakt werd, wat het stuk sowieso een erg gesolliciteerd karakter geeft. Dat u na een verblijf van een maand in een hospitaal geen medische documenten kan voorleggen die u of uw familie toen zouden hebben ontvangen, is frappant. U zegt dat uw moeder onlangs is overleden en dat deze stukken nu onvindbaar zijn (CGVS II, p.6), wat gezien het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag maar moeilijk voor waar kan worden aangenomen.

De enveloppe levert evenmin bewijs voor uw beweerde herkomst. Integendeel wordt op deze enveloppe vermeld dat de afzender ervan blijkbaar in Kart-e-Now in de hoofdstad Kabul woonachtig is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Sholak, gelegen in het district Pul-e-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.*

*De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten*

betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 9 maart 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. Er werd ook beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS II, p.2, 9). U kreeg vervolgens de mogelijkheid om te pauzeren, uw relaas te overdenken en ging ook op dat aanbod in, wat er in se al op wijst dat u even heeft overwogen om een en ander bij te sturen. Echter gaf u vervolgens aan uw verklaringen niet te willen wijzigen. U herhaalde daarentegen dat u in Sholak woonde en daar gewond geraakte bij een explosie (CGVS II, p.9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u in Sholak heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofd niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wijst erop dat hij beroep aantekende tegen de beslissing van de Dienst Voogdij over zijn leeftijd en meent dat de commissaris-generaal op de feiten vooruitloopt door hier uitspraak over te doen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel bewijs bijbrengt dat hij bij de Raad van State een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de Dienst Voogdij. Hoe dan ook, overeenkomstig het "*privilège du préalable*" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Als zodanig staat de leeftijdsbepaling in de beslissing van de Dienst Voogdij vast, zolang deze beslissing niet werd vernietigd of ingetrokken. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn beweerde minderjarigheid en dus in een ongeloofwaardig bevonden leeftijd, toont eens te meer aan dat hij de asielinstanties bewust tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen geeft dat men hem adviseerde dat hij zich als minderjarige moet voordoen, maar dat deze verklaringen over zijn leeftijd niet kloppen (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar verzoeker wijst dat er fouten in de vertaling zijn geslopen omdat hij op vier verschillende momenten is ondervraagd, waarvan twee met zijn advocaat, met telkens een andere tolk, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze enige concrete toelichting geeft over welke fouten dit zouden zijn, noch waar er eventuele misverstanden zouden zijn gerezen.

Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker of zijn raadsman op enig ogenblik hebben gemeld dat er fouten in de vertalingen zouden zijn. Dit blijkt overigens evenmin uit de notities van de persoonlijke onderhouds die verzoeker had op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch uit zijn verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Ook gaf verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat het verslag op de Dienst Vreemdelingenzaken gecorrigeerd werd nadat hij een fout opmerkte en bevestigt hij dat hij geen andere fouten heeft opgemerkt (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 2). Tijdens het tweede onderhoud werd verzoeker bij aanvang erop gewezen dat hij problemen met de tolk direct dient te melden en bevestigt verzoeker de tolk goed te begrijpen (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 2). In het licht van deze vaststellingen weerlegt verzoeker met de algemene bewering dat er fouten zijn geslopen in de vertaling de concrete vaststellingen geheel niet.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij op zeer jonge leeftijd met zijn familie verhuisd is naar het district Mohammad Agha, dat hij niet weet in welk dorp dit was en dat hij zich niets kan herinneren van zijn tijd daar. Bovendien stelt verzoeker dat hij door een gesprek met een persoon die zelf afkomstig is van Mohammad Agha zich herinnerde dat hij een korte periode in Mohammad Agha heeft verbleven, zoals zijn vader het hem heeft gezegd. Verzoeker brengt dit bij ter verklaring voor de vaststelling dat hij dit district vermeldde bij aankomst in België. Deze verklaring strookt evenwel niet met de vaststelling dat verzoeker desbetreffend reeds eerder een verklaring formuleerde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij antwoordde immers op de vraag waarom hij bij aankomst in België het district Mohammad Agha had opgegeven, dat hij hier een dorpeling ontmoette die hem de raad gaf te zeggen dat hij van Mohammad Agha afkomstig was, ook al is dat niet het geval om hierdoor samen in hetzelfde opvangcentrum terecht te kunnen komen (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 6). Een dergelijke verklaring staat in schril contrast met de bewering in het verzoekschrift dat hij door een gesprek met een persoon die zelf afkomstig is van Mohammad Agha zich herinnerde dat hij een korte periode in Mohammad Agha heeft verbleven.

In het verzoekschrift geeft verzoeker te kennen te zijn geboren in Qala Ghafar, naar het district Mohammad Agha te zijn verhuisd, opnieuw naar Qala Ghafar te zijn verhuisd om vervolgens in Sholak te eindigen, doch hiermee verklaart hij de concrete en genuanceerde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet:

"Tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS zegt u dat u in Qala Ghafar (in Pul-e-Alam) geboren bent, vervolgens zou uw familie naar Mohammad Agha zijn verhuisd (al heeft u geen idee in welk dorp van dat district u dan zou hebben verbleven (CGVS I, p.8), daarna zou uw familie zijn teruggekeerd naar Qala Ghafar waar u nog tot uw elfde of twaalfde levensjaar zou hebben gewoond (CGVS I, p.9), alvorens u in Sholak te vestigen, waar u dan nog eens vijf of zes jaar zou hebben verbleven (CGVS I, p.9). Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS klinkt dat alweer anders. U zegt dan dat u de eerste helft van uw leven in Qala Ghafar was en de tweede helft in Sholak (CGVS II, p.7), terwijl u eerder nog zei dat u pas rond uw elfde of twaalfde naar Sholak verhuisde. Verder ontkent u nu ooit in Mohammad Agha te hebben gewoond. Pas als het CGVS u wijst op uw eerdere verklaringen, verklaart u dat u ooit in Mohammad Agha was: u heeft echter geen idee hoe oud u toen was, noch kan u zeggen hoelang u

daar dan zou hebben gewoond (CGVS II, p.7). Het is zeer merkwaardig dat u over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België steeds wijzigende verklaringen aflegt.”

De argumentatie dat hij zich enkel de tijd in Qala Ghafar en Sholak herinnert en dit ongeveer in gelijke tijdsduur verdeelt, verklaart niet waarom hij tijdens het eerste onderhoud stelt dat hij tot zijn elfde of twaalfde levensjaar in Qala Ghafar woonde om vervolgens te verhuizen naar Sholak. Dat hij zich niets herinnert over de periode in Mohammad Agha zelf doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Voor zover verzoeker poneert dat niet specifiek gevraagd werd naar zijn laatste verblijfplaats, dient te worden opgemerkt dat dit geheel niet blijkt uit het administratief dossier. Reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker specifiek gevraagd het laatste adres voor vertrek op te geven (Verklaring DVZ, p. 6). De onderhouden op het Commissariaat-generaal waren er bovendien op gericht een duidelijk overzicht te krijgen van verzoekers opeenvolgende verblijfplaatsen, met inbegrip van verzoekers laatste verblijfplaats. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker afdoende mogelijkheden heeft gehad zijn opeenvolgende verblijfplaatsen nader toe te lichten. Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze de vraagstelling naar zijn laatste verblijfplaats de gedane vaststellingen in een andere daglicht zou kunnen stellen.

Verzoeker tracht de vele tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn schoolcarrière te verklaren door te verwijzen naar het gegeven dat een van de scholen een madrassa was, hetgeen hij niet als een school aanziet waar je dingen leerde, en dat hij gespreid over twee scholen in totaal zes à zeven jaar scholing genoot. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan zijn concrete verklaringen tijdens de beide onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud stelde hij namelijk dat hij in Qalay Ghafar niet naar school ging, dat ze hem inschreven in de vijfde graad toen hij naar Sholak omdat hij een papier van de malik had dat hij afgaf waardoor hij in de vijfde klas begon, dat hij tot de zevende graad naar school ging, dat hij niet naar school ging in de eerste vier jaar en dat hij toen enkel naar de madrassa ging (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 9, 10).

Tijdens het tweede onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat hij in de school van Sholak gewoon in het eerste jaar begon en verder studeerde tot het vijfde, dat hij ook in andere dorpen naar school ging en in totaal zes of zeven jaar scholing genoot (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze het verweer dat verzoeker naar een madrassa ging, daar niets leerde en dat hij in totaal ongeveer zeven jaar scholing heeft gevolgd gespreid over twee scholen deze specifieke en genuanceerde tegenstrijdigheden moet verklaren of verschonen.

Waar verzoeker zijn verklaringen omtrent de naam van de school tracht te verschonen door er in het verzoekschrift op te wijzen dat hij naar twee scholen is geweest, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakte van een tweede school waar hij zou zijn geweest. Hij verklaarde toen enkel dat hij eerst naar de madrassa is geweest, dat hij zijn schoolcarrière in de vijfde graad in Sholak begon tot aan de zevende graad, dat de taliban de school hebben verbrand toen hij in Turkije was en dat men er tot de tiende graad naar school kon gaan (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 7, 9,10). Verzoeker spreekt tijdens dit onderhoud niet over een tweede school in een ander dorp. Zelfs wanneer hem wordt gevraagd naar andere dorpen rond Sholak noemt hij onder andere Piarkhel, maar ook hier spreekt hij niet over de school (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 7).

Tijdens het tweede onderhoud stelt verzoeker dan weer dat men in Sholak slechts tot de zesde graad naar school kan, dat men in “zijn” school niet tot de tiende graad naar school kan en dat men enkel in Piarkhel tot de tiende graad naar school kan (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker brengt een tweede school slechts tijdens het tweede onderhoud ter sprake en dan nog pas wanneer hij geconfronteerd werd met de discrepantie in zijn verklaringen. Pas wanneer hij erop wordt gewezen dat hij tijdens het eerste onderhoud stelde dat hij tot de vijfde graad naar school is geweest en tijdens het tweede onderhoud stelde dat dit tot de zevende graad was, verklaart verzoeker dat hij ook in andere dorpen naar school is geweest, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar welke andere scholen hij is gegaan, verklaarde verzoeker *“Ik ging naar twee scholen. Naar Sholak. En Piarkhel”* (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Het feit dat verzoeker eerst nog verklaarde dat hij ook in andere dorpen naar school is geweest, terwijl hij vervolgens toegeeft slechts in één ander dorp naar school te zijn geweest, wijst op het gefabriceerd karakter van zijn verklaringen.

Uit deze vaststellingen blijkt dat verzoeker geheel tegenstrijdige en erg onduidelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn schoolcarrière. Gelet op voormelde verklaringen is de bewering dat hij ook naar een tweede school is geweest teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen rond de naam van de school te verklaren, dan ook niet ernstig.

In het verzoekschrift stelt verzoeker nog dat waar hij tijdens zijn eerste onderhoud de naam "Sedqi" vermeldde hij de laatste school bedoelde (Notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p. 7). De Raad stelde reeds vast dat verzoeker tijdens dit eerste onderhoud niet spreekt over een tweede school, maar dat hij het enkel heeft over de school in Sholak. In de notities van het eerste persoonlijk onderhoud is overigens geen enkele aanwijzing dat verzoeker hiermee de tweede school bedoelde en niet de school in Sholak. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat de school in Sholak Arkiba betrof (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 8, 9). Wanneer verzoeker tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud ermee geconfronteerd werd dat hij de vorige keer de naam Sedqi opgaf, kan hij enkel uitbrengen dat hij veel vergeet. (Notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p. 9). Indien verzoeker daadwerkelijk naar twee scholen is geweest, kon dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij dit op dat moment wist uit te klaren en er zich niet zomaar vanaf maakt met de stelling dat hij veel vergeet.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nog een andere wending geeft aan zijn verhaal door in het verzoekschrift te verklaren dat hij in Sholak naar school ging toen hij nog in Qala Ghafar woonde en dat hij tot de zevende graad naar school ging in Piarkhel toen hij nog in Sholak woonde. Dergelijke verklaringen vinden geen enkele grondslag in het administratief dossier en zijn dan ook niet in staat verzoekers geloofwaardigheid te herstellen, integendeel.

Waar verzoeker erop verder gaat dat hij slechts twee jaar echte vorming heeft genoten, dat het al lang geleden is dat hij naar school is geweest, dat hij amper buiten zijn dorp kwam en dat hij na zijn schoolcarrière nog jaren in Afghanistan verbleef zonder scholing om zijn gebrekkige kennis van de regio en de Afghaanse kalender te verschonen, gaat hij eraan voorbij dat hij talrijke tegenstrijdige verklaringen over deze schoolcarrière heeft afgelegd die hij niet op ernstige en afdoende wijze wist te verschonen. De Raad acht het samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeker een dermate fragmentarische kennis heeft van zijn ruimere leefomgeving en kalender zoals genuanceerd omschreven in de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker zelf verklaarde minimum gedurende twee jaar scholing te hebben genoten en aldus in contact kwam met andere Afghanen acht de Raad het niet aannemelijk dat hij geen betere kennis heeft van zijn leefomgeving en de Afghaanse kalender. Ook betreft dit niet louter schoolse kennis. Deze kennis is algemeen en inherent aan het dagelijks leven in een dorp en het deel uitmaken van de Afghaanse samenleving.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift oppert dat dit alles te wijten is aan een onduidelijke vraagstelling waarbij onvoldoende rekening gehouden werd met het feit dat dat hij moeite heeft zich lang te concentreren waardoor het lijkt dat tegenstrijdige antwoorden zijn gegeven, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Hierbij benadrukt de Raad dat het niet alleen "lijkt" alsof verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft gegeven, maar dat dit onomstotelijk blijkt uit zijn verklaringen zoals opgenomen uit het administratief en zoals hierboven concreet uiteengezet. Overigens beperkt verzoeker zich slechts tot de algemene bewering dat er onduidelijke vragen zijn gesteld, zonder deze concreet te duiden noch aan te tonen dat de vraagstelling een invloed had op zijn antwoorden.

Ook gaf verzoeker tijdens deze onderhouden nooit te kennen dat deze te lang duurden waardoor hij zich niet meer kon concentreren. De Raad is van oordeel dat uit de notities blijkt dat de *protection officer* verzoeker zeer duidelijke vragen stelde, dat verzoeker deze begreep en er een antwoord op formuleerde. Beweren dat er onduidelijke vragen zijn gesteld zonder deze concreet te duiden, wanneer blijkt dat verzoeker talrijke tegenstrijdige verklaringen aflegde is niet alleen gratis, maar tart werkelijk alle verbeelding.

Verzoeker verwijst doorheen het verzoekschrift verschillende malen op het gegeven dat hij het slachtoffer werd van een bomaanslag en hierdoor kampt met geheugen- en concentratieproblemen teneinde de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren.

De Raad stelt vast dat verzoeker noch zijn raadsman op geen enkele ogenblik tijdens de asielprocedure heeft te kennen gegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal kon terecht stellen dat dat hij niet betwist dat verzoeker het slachtoffer was van

een incident, maar dat uit de neergelegde stukken niet blijkt dat dit een invloed heeft op zijn geheugen of concentratie. Er wordt geenszins enige diagnose gesteld; evenmin wordt op enigerlei wijze aangegeven op welke manier de door verzoeker aangegeven klachten zijn verklaringen zouden beïnvloed hebben of hem ervan zouden weerhouden hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. De arts bevestigt dat verzoeker zelf melding heeft gemaakt van bepaalde problemen, waaronder ook slapeloosheid. Dit volstaat geenszins om de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij last heeft van geheugen- en/of concentratieproblemen, dat hij getraumatiseerd is en/of dat hij niet in staat is tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker het hypocriet vindt dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat het stuk van het ziekenhuis gesolliciteerd is, gaat hij niet in op de concrete vaststellingen met betrekking tot dit stuk: *“De brief waarin melding wordt gemaakt van uw opname in Sehat Ama, een ziekenhuis in het districtscentrum van Pul-e-Alam, leidt evenmin tot een andersluidende appreciatie. Immers is dit document zelfs in strijd met wat u eerder heeft beweerd: zo wordt in de brief geschreven dat u een inwoner bent van Qala Ghafar, terwijl u al jaren in Sholak zou hebben gewoond. Verder beweerde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat u na de aanslag werd overgebracht naar een kliniek in het dorp Babos, waar u eerst zeventien dagen in coma lag en vervolgens nog eens vijftien dagen zou hebben verbleven alvorens naar huis te gaan (CGVS I, p.5, 18). Nu zegt u dat u na de aanslag naar het provinciecentrum werd overgebracht en daar een maand lang in Sehat Ama lag (CGVS II, p.4), en draagt dit document inderdaad een stempel van het hospitaal Sehat Ama (CGVS II, p.5). Eens te meer blijkt het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.”*, die op hun beurt opnieuw afbreuk doen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

Bovendien blijkt dat dit document op verzoek van verzoeker zelf werd opgemaakt, meer bepaald twee dagen na het eerste onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat het stuk wel degelijk gesolliciteerd maakt en derhalve zeer relatieve bewijswaarde heeft. De argumentatie dat men de originele papieren van het ziekenhuis niet kon terugvinden en een dorpeling nieuwe documenten heeft opgevraagd is in dit opzicht dan ook niet relevant.

Het voorgaande toont aan dat verzoeker er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen, de asielinstanties te misleiden en zijn verklaringen telkenmale aan te passen teneinde deze verenigbaar te laten lijken. Dit is geen ernstig verweer meer te noemen en volstaat dan ook geenszins om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Het is in dit opzicht evenzeer hemeltergend in het verzoekschrift te moeten lezen dat de commissaris-generaal niet in vraag stelt dat hij in zijn laatste verblijfplaats Sholak het slachtoffer van een bomaanslag is geworden en hij een risico loopt op ernstige schade indien hij terug dient te keren naar zijn regio van herkomst gezien deze aanslag door de taliban werd georganiseerd en tegen hem gericht was, hetgeen aantoonde dat zijn laatste verblijfplaats niet veilig is. In de bestreden beslissing staat nochtans duidelijk het volgende:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Sholak, gelegen in het district Pul-e-Alam van de provincie Logar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker weerlegt dit dan ook niet.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kas Azizkhan in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De verwijzing naar zijn afkomst uit een onveilig gebied is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF